

Sonsuz Teşekkürler

– BegümÖzdikici · 09 Mayıs 2011

SONSUZ TEŞEKKÜRLER

Hissettiklerimi yazabilmem, duygularımı net bir şekilde ifade edebilmem imkansız biliyorum. Ama konu yazmak olunca hele de "annelik" olunca yüreğimden dökülen bu satırlara engel olamıyorum işte...

21 Mayıs 2008 yılında, bir çarşamba sabahı tanıştım annelikle. Evet saat 11.00 sıraları ve işte ben artık bir anneydim.

Gözümü açtığımda tam sağ yanımda yatıyordu. Bembeyaz bir erkek çocuğu. Biricik Fındık Kurdum. Önce kendisini seyrettim uzun uzun. Sonra etrafa bir göz attım. Sonra da anneme ilişti gözlerim. İlişen gözlerim değil yüreğimdi aslında. O an fark ettim ki annemle daha yeni tanışıyordum. Meğer sen neymişsin annem, meğer sen ne de güzel cennet yüzlüymüşsün. Bir canı hayata getirmek, bakın bu benim, ben bunun annesiyim. Evet, evet ben bir anneyim demek ne de doyumsuz bir tatmış.

Gece uykularına bayılan ben herkes gibi, bir çıt çıksa fırlıyorum artık yatağımdan. Uyku bölünmesi mi? Uyku da neymiş, bu miniğin bana ihtiyacı var diyorum artık, gülümseyerek.

Günler geçiyor, hızla ilerliyor. Ve tarih 01 Şubat 2010 Perşembe. Ve saat 11.30 civarı. Ve işte tam sağımda yatıyor minicik kızım. Melek yüzlü, fındık burunlu, boncuk gözlü, canımın en derin köşesi. Benim biricik Kazandibim. Evet, ikinci kez anne oldum, ikinci kez dünyalar benim oldu. Ben oğlumu yüreğime sığdıramazken, şimdi coşuyor çağlayanlar gibi dört bir tarafa yüreğim.

Zaman geçiyor ve onlar büyüyor. Ama bende hiç büyümüyorlar. Bedenler genişlerse genişlesin banane. Boyları istediği kadar uzasın, görmüyorum ben. Onlar benim hala en minik taraflarım bende. Bir hasta olsalar, eririm mum gibi, belim bükülür, ne mümkün doğrulmak. Azıcık çarpsalar ellerini bir yere, benim tüm kolum tutulur, bir o kadar da acı verici. Bir baksalar gülümseyerek gözlerimin içine; hesapsızca, karşılık beklemeden sererim tüm dünyayı önlerine. Ben sonsuzluğum onlar adına. Ve onlar adına hayatıma son verebilecek tek varlığım. Azıcık bükülse içim, kucaklarım hemen ikisini de. Hüznün denizinden tutar çıkarırlar beni aniden. Dualarım hep onların adıyla başlar. Aslında laf aramızda, tüm dualarım sadece yavrularım adına. Dertler mi, keder mi derim, sonra da güler geçerim. Ben en büyük şemsiyeyim onlar için hüznün deryasında. Hepsini kucaklarım sineme çekerim acıların. Bir masum yavrularım, sadece masum kalabilsin diye. En güzel kokan çiçeğim onlar için. Soludukları her yanı cennetten esansla sarıyorum, bir bu kokuyu solusunlar diye, tüm varlığımı eritmeye seve seve hazırım bu uğurda, onlar için. Her zaman arkadaki gözleri olurum, bu hayattaki tüm pisliklerden korumak için onları. Ufacık bir leke mi? Asla... Tüm bedenimle silerim, kendimi bularım da pisliklere, onların zerresine değdirmem.

Daha o kadar çok cümlelerim var ki sıralayabileceğim. Ama ne kadar uzarsa satırlar, anlamını bir o kadar yitirir duygular. İşin özü şudur ki, ben iki çocuk annesi bir kadını. Hayatımdaki tek gerçek iki varlığım.

Cennet yüzlü anneciğim. Sana sonsuz teşekkürler... Bana anne olduğun için,

Fındık Kurdum, Kazandım... Canım oğlum, biricik kızım sizlere sonsuz teŖekkürler... Beni anne yaptığınız için...

Begüm Özdikici